

K2

ZKROCENÍ DIVOKÉ HORY

Po dobytí Everestu v roce 1953 začali špičkoví horolezci svůj pohled obracet směrem ke K2, s 8 611 m n. m. druhé nejvyšší hoře světa a mnohými považované za nejnebezpečnější ze všech. K2 již odolala několika expedicím, ale nakonec ji roku 1954 zkrotil odhodlaný a dobře organizovaný italský tým.

ZKROCENÍ DIVOKÉ HORY

Ostrý hrot K2 je tu vidět zcela vpravo a obklopují jej další téměř stejně vysoké štíty. Vlevo od ní jsou vrcholy Gašerbrum IV, III a II.

Na předchozí dvoustraně:

Italové Lino Lacedelli (vlevo) a Achille Compagnoni byli prvními dvěma horolezci, kteří 31. července 1954 vrcholu K2 dosáhli.

K2 je vrchol v pohoří Karákóram a je rozkročený nad místem styku hranic Indie, Pákistánu a Číny. Čtyři ze 14 vrcholků světa převyšujících 8 000 m n. m. se tyčí uprostřed této rozsáhlé oblasti velkolepých, ledem pokrytých hor a divokých skalních pilířů, ohromných ledovců a strmých roklin. Okolním podhůřím je nehostinná, vyprahlá země obývaná kmeny Balti a Hunza, jejichž nuzné vesnice obklopené terasovitými poli a sady a pastvinami koz jsou přilepené ke skalním výběžkům. Obrovité ledovce se prodírají dolů údolními a jejich vody odtékají na jih do řeky Indus nebo na sever do vysokohorských asijských pouští.

SVÍZELNÝ PŘÍSTUP

Každá výprava ke K2 je dokonc i dnes pravou expedicí se vším všudy. Obvyklou jižní trasou z Pákistánu se musí všechno donést s pomocí místních nosičů. Nebezpečnou roklí Bardu do posledního obydleného míst Askole vede cesta s jízdná pouze s náhonem všech čtyř kol a často přerušená sesuvy půdy. Tento úsek dříve zabral čtyři dny usilovné chůze. Pokračování vzhůru údolím a překročení zdro-

V hlubokých údolích oblasti Karakóram vesničané chovají na prašných pastvinách kozy a stavějí terasovitá políčka osetá ječmenem nebo osázená ovocnými stromy.

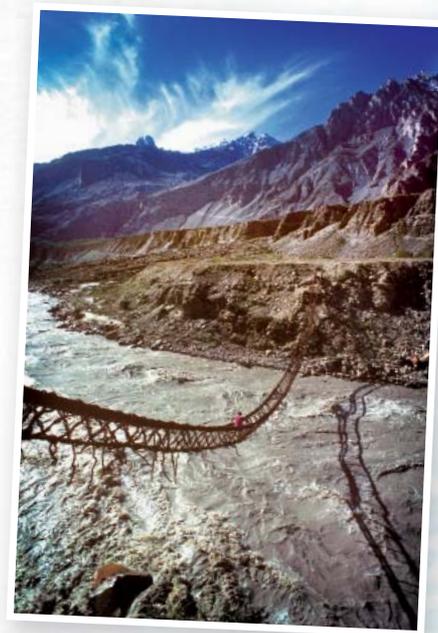
jové řeky Dumorda trvá tři dny namáhavého pochodu k čelu ledovce Baltoro. Po čtyřech dalších dnech tato cesta nekonečných morén s nemnoha slušnými místy k táboření, ale lemovaná velkolepými štíty – včetně vysoko se tyčícího štítu místním lidem známého jako Gašerbrum, „Zářící stěna“ – vede k širokému, téčkovitému styku ledovců zvanému Concordia, odkud je konečně vidět K2. Odtud je hora vzdálena stále ještě den pochodu na sever vzhůru ledovcem Godwin Austen. Poblíž K2 se k ledovci Godwin Austen v jeho ohybu připojuje ledovec Savoia; prvně jmenovaný se spojuje s ledovcem Baltoro, který postupuje dále na západ lesem rozeklaných štítů, mnohých z nich stále nezdolaných.

Tento jižní přístup ke K2 přes ledovce je tou snadnější cestou. Přístup k severní straně z pustého Xinjiangu je ještě náročnější. Než přebrodí nebezpečnou řeku Shaksgam, používá i dnes většina expedic k přechodu přes sedlo Aghil Pass velbloudy. Horolezci musí všechny zásoby sami přenést posledních 16 kilometrů, které jsou pro soumary neprůchodné. Oba přístupy zahrnují přechody přes mosty typické pro oblast Karakóram, zvané „jola“, zhotovované tradičně ze splétaných topolových prutů. Dnes jsou to ale spíše visuté mosty z ocelových lan.

KRÁSNA, ALE SMRTÍČÍ

Mnozí považují K2 za nejkrásnější, neobtížnější a nejzáhadnější ze všech 14 nejvyšších světových vrcholů. A není známa jako „Divoká

Cesta napříč oblastí Karakóram a jejích bystrých řek často znamená chůzi přes nebezpečné tradiční mosty zvané „jola“.

*Na některých místech
na úbočích K2 může horolezce
dělit od pádu do bezedných
rozsedlin jenom tenká křusta.*

hora“ jen tak pro nic za nic. Je tak vzdálená, že ani nemá žádné místní jméno a její název západního původu je prostě jen zeměměřičskou značkou. Zimní sněhové srážky v oblasti Karakóram jsou velmi silné. V létě tání sněhu způsobuje, že řeky jsou nepřekonatelné a menší toky nebezpečné. Navíc letní monzun přináší další sněžení a silné bouře, které mohou vysoko položené tábory zcela odříznout a způsobit, že uvízní horolezci bojují o přežití. Jako u ostatních štítů takové výšky, hlavním nebezpečím, vedle dalších potenciálně smrtelných obtíží, jako je otok plic či zánět žil, je pro horolezce výšková nemoc. Horolezec musí být nejen schopný, ale také také dobře aklimatizovaný, aby se dostal dostatečně vysoko, odkud by mohl provést závěrečný výpad na vrchol.

